

[Kai Moltke.]

gyndelsen? Fordi det, man siger fra socialdemokratisk side, først og fremmest er, at nu sættes renten i nybyggeriet for en år-række ned, idet den sænkes med 3 pct. til 6½ pct. i stedet for de hidtidige 9½ pct. Det kunne aldrig falde mig ind at bestride, at det er en fordel, hvis vi kan gennemføre en 30 eller 25 pct.s nedskæring af prisen på nybyggeriet gennem disse rentetilskud til en begrænset del af boligmassen. Men jeg blev en smule nervøs, både da jeg så boligforligets tekst, og da jeg hørte boligministerens redegørelse i går. Denne rentegaranti gælder for en 6-årig periode, hvorefter man begynder aftrapningen. Der kunne være en vis fornuft i det, hvis man sagde: denne rentesikring fortsætter, indtil renten igen er bragt ned i et normalt leje eller er på vej derned. Så behøvede man ikke at fastsætte frister, så kunne man bare stole på sin egen politik. Men når der finder en aftrapning sted i løbet af de dernæst følgende 3 år, må det vel betyde, at man faktisk regner med en ny himmelflugt af renten også for dette byggeri op imod de 9½ pct. Mangelen på tillid til udviklingen ses alene af disse bestemmelser.

Denne manglende tillid er ikke så underlig. På et tidspunkt, da man taler om et frit boligmarked og brugsværdi af lejligheder ud fra fri prisdannelse, er der et stort felt, inden for hvilket man absolut ikke vover at tage afgørende skridt imod friheden. Lad mig minde om, at med de lave kurser, vi har haft, og som har betinget en rente i nybyggeriet på mellem 9½ og 10 pct., har vi ikke haft fri prisdannelse for obligationskurserne. Jeg så forleden i Nationalbankens balance, at i 1964 brugte man såmænd kun 1,2 milliarder kr. til støttekøb, og sidste år nåede man op på godt 1,4 milliarder kr. Hvad betyder det i forhold til en samlet obligationsmasse i pengeinstitutterne på ca. 7½ milliard kr. i kursværdi? Det betyder, at Nationalbanken — det vil sige en offentlig, statsdirigeret institution — har opkøbt et sted mellem 35 og 40 pct. af den samlede nettoobligations-tilgang. Når det er tilfældet, skulle forligets parter i alle tilfælde kræve klar besked om, hvorvidt støtteopkøb af et sådant årligt omfang bliver fortsat, eller om de bliver afdæmpet.

Jeg tror, de fleste her i tinget har tilstrækkelig forstand på disse sager til at vide, at en indstillen af det offentliges indblanding i prismekanismen gennem opkøb af obligationer meget let kan medføre værre skred både i kurser og rente end dem, vi hidtil har haft. Hvordan skal Nationalbankens opkøb dækkes? Skal Nationalbanken købe løs for egen regning uden statsdækning, så kan jeg ikke se andet, end at det må betyde, at Nationalbanken i stedet for at bremse inflationen årlig tilføjer nye kilder til inflationen.

Og hvad angår den statslige sikring, som der tales om i en vis periode — sidst da det socialdemokratiske parti og regeringen mente, at der skulle overføres et beløb på vel omkring 1 milliard kr. af Nationalbankens obligationsbeholdning til en statsfond, og at den statslige garanti skulle være sikkerhed — ja, så må man spørge i dag: hvordan med regeringens skaffet sikkerhed for de fortsatte støttekøb af obligationer? Det er et meget væsentligt spørgsmål, hvis vi skal se på rækkevidden og værdien af det forlig, som hele fire partier i folketinget nu er så særdeles tilfreds med. Det er det første spørgsmål, jeg kunne ønske at bringe ind i debatten her. For resten er jo boligforliget udtryk for en tro på den frie markedsdannelse, som man ellers ikke nærer nogen tiltro til, når det drejer sig om realkreditte, for her har alt jo i virkeligheden hidtil været afhængigt af statsindsats. Man skal altså se at få gjort nybyggeriet billigere, og det er vi helt og fuldt indforstået med; men det forudsætter dog vel en vis langvarig periode med garantier for en virkelig lav rente.

Dernæst er der et punkt, som jeg bliver nødt til at komme ind på, fordi det blev omtalt her i forbindelse med vort partis boligpolitiske forslag, nemlig hr. Axel Ivan Pedersens udtalelse om, at den rentesikringsordning for 12.000 lejligheder årlig, som man er enedes om, betød mere end socialistisk folkepartis forslag om en boligfond, som gav en dækning uden kurstab til tredjeprioriteten. Enhver so er naturligvis mest glad for sine grise, men her kan jeg ikke lade være med at citere et brudstykke af en tale, som hr. Axel Ivan Pedersen holdt så sent som den 27. oktober i fjor,